TOVERI

Lännen suomalaisen työväen äänenkannattaja, ilmestyy Astoriassa, Oregon, joka päivä paitsi sunnuntaina.

TOIMITUSKUNTA:
W. N. REIVO LAURI MOILANEN
ADOLPH SALMI A. B. MÄKELÄ
SULO SYVÄNEN

TOVERI
(THE COMRADE)
The organ of the Finnish workers in the Western states. The only Finnish daily in the West. Published daily, except Sunday, at Astoria, Ore., by the Western Workmen's Publishing Society.
AUG. NIKULA, Manager.

Advertising rates in effect July 1, 1912, 40 cents per inch. Special discount is allowed for larger and continuous advertisements.
TOVERI, BOX 99, ASTORIA, ORE.

Entered as second-class mail matter July 18, 1912, at the postoffice at Astoria, Oregon, under the Act of March 3, 1879.

TILAUSHINNAT
Yhdysvalloissa ja Canadassa:
Yksi vuosikerta..$4.00 6 kuukautta..$2.25
3 kuukautta.....$1.35 1 kuukausi... .50
Suomeen ja muualle ulkomaille:
Yksi vuosikerta..$6.50 6 kuukautta..$3.50

SUBSCRIPTION RATES:
In the United States and Canada
One year......$4.00 Six months......$2.25
Three months..$1.35 One month...... .50

Ilmotushinta 40c palstatuumalta. Kuolemanilmotukset $1.50 kerta ja muistovärsyillä $2.00 kerta. Kihlaus-, syntymä- ja avioliitto-ilmotukset 50c kerta, halutaantieto- ja nimenmuutto-ilmotukset 25c kerta, naimailmotukset $1.50 kerta, avioero-ilmotukset $1.00 kerta. Seisovat ilmotukset sopimuksen mukaan. Satunnaisista ilmotuksista tulee rahan seurata mukana. Englanninkielestä suomennetaan vapaasti.

Huoneusto sijaitsee 10:nnen ja Duane katujen kulmassa. Telefooni: konttori 365, toimitus 832.

Pikkuporvarit ja pikkuviljelijät

Pikkuporvari tai pikkuviljelijä ei ole muuta kuin pääoman riistämä työmies. Hän ei saa työnsä tuloksista muuta kuin minkä tarvitsee pysyäkseen hengissä: työvoimansa arvon. Kaikki muu joutuu kapitalisteille, on siis lisäarvoa. Mutta riistäminen tapahtuu täällä muodossa, joka, koska se on peritty, on paljon pahempaa kuin suurteollisuustyöväestön riistäminen. Nämä riistetyt uskovat, että he tekevät työtä omaksi edukseen, sen takia raatavat he äärimmäisyyksiin saakka ja tyytyvät mitä kurjimpiin elämäntapoihin. He elävät paljon huonommissa oloissa kuin teollisuustyöläiset ja heidän työaikansa on paljon pitempi. Sen takia tuottavat he, huolimatta liiketapansa teknillisestä kehnoudesta, kuitenkin suurta voittoa pääomalle.

Tällä tavalla riistää pääoma laajoja pikkuporvarikerroksia. Pikkutilalliset, joiden maata rasittavat raskaat kiinnitykset, samoin kuin kauppiaat, joiden liike on suurissa veloissa, kuuluvat tähän. Samaan luokkaan kuuluvat myöskin pienet maanvuokraajat; kiinnityskoron asemasta hypoteekkipankkiin maksavat he vuokrarahaa maanomistajille; he itse saavat vain vaivaisen palkan työvoimastaan. Ja myöskin pääoman omistajalle on aivan samantekevää sijottaako hän pääomansa kiinnityspapereihin, vaiko itse maahan, kummassakin tapauksessa tuottaa talonpoika hänelle lisäarvoa. Pikkukauppiaista tai käsityöläisistä, joiden tuotantovälineet oikeastaan ovat kapitalistin omaisuutta, joka lainaa heille rahaa, aina kotiteollisuuden harjottajiin kotityöläisiin saakka, joille kapitalisti hankkii raaka-aineet ja ostaa heiltä valmiit tavarat, ovat kaikki väliasteet tavattavissa; ensimäiset näyttävät itsenäisiltä pikkuporvareilta, kun taas jälkimäiset tunnetaan kaikkein enimmän sorretuiksi köyhälistökerroksiksi. Mutta kaikille on yhteistä, että pääoma heitä riistää säilyttämällä heidän alkuperäisen liiketapansa. — A. Pannekoek.

"Vanhan hyvän ajan" kaipuu

Luokkatiedottomassa ja yleensä vanhoillisuuteen taipuvassa työväestössä, samoin kuin pikkuporvariston keskuudessakin vallitsee jonkinlainen kaipaus menneisiin oloihin. Hyvin usein kuulee puhuttavan miten ennen vallinneet olot olivat nykyisiä paljon paremmat, joten siis takasinpalaaminen olisi keino yhteiskunnallisen pulman ratkaisemiseksi.

Sellaista mielialaa saattaa sanoa yllämainittujen ainesten keskuudessa vallan luonnolliseksi, jos tahtoo käyttää sitä yleensä hyväksyttyä kansanomaista fraasia, vaikkakaan se ei selityksenä mitään merkitse. Sille "luonnollisuudelle" on näet löydettävä perusteensa vallitsevissa oloissa. Eikä sen löytäminen varsin vaikea olekaan.

Vallitsevan taloudellisen elämän vaikutuksen alaisena joutuu tyytyväisinkin toisinaan huokaamaan ja kaipaamaan parannusta. Ja kun joku asia tuntuu pahalta, niin sen vertailu johonkin tunnettuun parempaan osottaa parhaiten eron niiden kahden välillä. Mutta ellei henkilö ole selvillä yhteiskuntamme taloudellisesta kehityksestä, tunne sen suuntaa sekä käsitä sen vaikutusta, niin hän joutuu väkistenkin vertaamaan nykyisyyttä menneisyyteen vain suoranaisena vallitsevana tilanteena, eikä ollenkaan huomaa sitä kehityksellisyyttä, joka kummassakin on vaikuttimena. Ennen vallinneet olot ovat olleet viimeisin rengas siinä ketjussa, jonka edelliset renkaat muodostuvat edellisistä aikakausista. Ja samalla tavalla on nykyisyys viimeisin rengas samassa kehityskulun päättömässä ketjussa.

Tuntemalla tämän kehityksen suunnan ja vaikutuksen, tietää jo etukäteen, minkälaiset olot tulevat vallitsemaan tulevaisuudessa ja nykyisyyden vertailu tulevaisuuteen on niin ollen mahdollinen.

Kokonaan toisin on sellaisen laita, joka, kuten sanottu, ei käsitä ollenkaan yhteiskunnallista kehitystä varmojen taloudellisten lakien aikaansaamana, ja vallitsevaa tilannetta sen seurauksena, vaan ainoastaan erillään kaikista yhteiskunnallisista vaikuttimista vallitsevana tilanteena. Sellaisella ei olekaan määrätyistä suhteista, vaan jostakin sattumasta ja kohtalon oikuista riippuvainen tulevaisuus. Ja siksi heissä herää halu palata takasin sinne mistä on jo kehitytty pois, käsittämättä ollenkaan että se on yhtä mahdoton kuin iltapäivän on muuttua uudelleen aamupäiväksi.

Pikkuporvariston luokalle on tämä käsitys ominainen, eikä sen ole läheskään helppo siitä irtaantua. Luokkana se ei voi käsittää muuta kuin oman ahtaan mailmansa, jota toisaalta ahdistavat suurpääoman omistajat, toisaalta työväestö. Se ei huomaa sitä taistelua joka on käymässä näiden sen ahdistajien välillä, ja joka itse asiassa määrää koko pikkuporvariston elinehdotkin.

Se ei näe alati kehittyvän tekniikan, joka ei enää sovellu vallitsevan tuotantotavan ja omistusoikeuden puitteisiin, aiheuttamaa luokkataistelua. Se ei näe trustissa yhteiskunnallisen kehityksen välttämätöntä tulosta, vaan "pahan" liikekorporatsionin, joka vain tahallaan kiristää heikompiaan, vaikka "mailmassa olisi tilaa kaikillekin".

Pikkuporvaristo edustaa yhteiskunnallisesti tarpeettomaksi käynyttä ja siis siitä syystä kuolemaan tuomittua tuotantotapaa, joten sen ihanteilla ei ole mitään tulevaisuutta. Kaikki sen yritykset palauttaa kehitys taaksepäin, hankkia pala maata jokaiselle joka sellaista haluaa, tilaisuus pienen nurkkakauppansa perustamiseen jokaiselle joka sellaista haluaa, ja paljon pieniä käsityöläispajoja, jollaisia oli olemassa "vanhaan hyvään aikaan" ovat yhtä turhia kuin auringon sammuttamisyritys rukouksen avulla.

Työväestön keskuudessa johtuu entisten olojen kaipaus enemmän siitä että niitä ei enää niin hyvin muisteta, kuin siitä että ne todella olisivat olleet paremmat nykyisiä. Alituisen kurjuuden painostamana unohdetaan niin helposti se miten kurjissa oloissa on ennen eletty, samalla tavalla kuin aina vaalien aikana unohdetaan se miten vallassaollut valtiollinen puolue on kohdellut äänestäjiä. Vaalien väliaikoina melkein jokainen työläinen käsittää, ja jopa kiroaakin, vallitsevat olot huonoiksi, mutta vaalien aikana äänestää taas samat piiskurit valtaan. Mitä muuta on sellainen menettely, kuin yhteiskunnallisen kehityksen tuntemattomuuden aikaansaamaa. Ei käsitetä ollenkaan sitä, että ne ovat vallitsevat luokkasuhteet, jotka kaikkialla määräävät.

Yksityisenä eteenpäin pyrkiminen on suurin kirous, minkä alaisena työläinen elää, mutta siitä käsityksestä irtipääseminen ei ole läheskään helppo. Täytyyhän jokaisen nykyisissä oloissa itse huolehtia itsestään, sillä yhteiskunta ei huolehdi muusta kuin siitä, että yläluokan harjottamalle riistolle ei aseteta esteitä. Toivo paremmasta yksilönä elähyttää siis jokaista, ja kun sen rinnalle pitäisi kehittää luokkasuhteisiin perustuvalle mailmankatsomukselle sopusointuinen elämänohjelma, niin kysyy se paljon tietoisuutta ja tarmoa.

Mutta sitä vailla joutuu ehdottomasti taannuttavan ajatuksen valtaan ja avustamaan porvareita pitämään yllä nykyistä järjestelmää.

Vain korkeammalle tähtäävässä tuotantotekniikassa, siis eteenpäin pyrkimisessä, on työväestölle toivoa. Kaikki yritykset taaksepäin menemiseksi, vaikka ne olisivat mahdollisiakin, eivät ollenkaan auttaisi, sillä työväestön asema ei ole ollut ennen sen parempi kuin se on nytkään: pikemmin lienee asianlaita hiukan toisin.

Antoiko osastonne kirjallisuuskomitea selostuksen toiminnastaan viime kokouksessa? Eikö tuloksissa olisi parantamisen varaa?

Ellet ole vielä yhtynyt Toverin kirjotuskilpailuun, on sinun yhdyttävä nyt viivyttelemättä.

MAILMANKATSOMUKSIA

SIELUPETLARI RUVENNUT HOUSUJA PRÄSSÄÄMÄÄN.

Brocktonista, Mass., ilmotetaan että sikäläinen pastori Joseph L. Hoyle on luopunut papin toimestaan ja alkanut prässäämään Brocktonin asukkaiden housuja.

Suureen akkunaan Centre-kadulla on kirjotettu komeilla kirjaimilla: "Brocktonin housujen prässäysliike." Pastorilla on kaksi suurta höyryllä käypää prässäyskonetta. Huoneen perällä riippuu rivi rivin vieressä uudelleen komeiksi tehtyjä kaupungin asukkaiden housuja.

Pastorilla kuuluu olevan niin paljo työtä, ettei tahdo verstaassaan joutaa vieraiden kanssa juttelemaan.

Pastorin liike on hyvin uusiaikainen. $1.25 maksusta kuukaudessa ottaa pastori prässättäväkseen housut tai takin joka viikko. Siihen lisäksi ne haetaan kotoa ja tuodaan prässättyinä kotiin takaisin.

Tietysti on tämä ala tuottavampi kuin entinen, sillä sielun prässäyksestä ei nykyajan ihminen enää ota maksaakseen $1.25 viikossa.

KUN ROOLI UNOHTUU.

Olemme tässä lehdessä kirjotuksien ja kuvien kautta osottaneet, että pikkuporvariemme amerikalaisuustouhuilu on vain sellainen väliaikainen puuskaus, sanoo Työmies.

Tämä amerikalaisuuden näytteleminen näyttää heille kuitenkin olevan ylivoimainen tehtävä.

Se on liika vaikea rooli.

Vaikka kuinka koettaisi "amerikalaista" pleijata, niin kuusamolainen nurkkapatriootti pilkistää esille joka käänteestä.

Ken ei sitä muuten usko, lukekoon seuraavan "Amerikan Suomettaresta" leikatun uutisen:

"**Köyhäintodistukseksi** kansallisesta tunnosta, voisi sanoa sitä uutista, missä Virginian kirjeenvaihtaja kertoi joistakin **suomalaisista miehistä**, jotka olivat jäseninä **toiskielisessä** presbyteri kirkon mieskuorossa. Olisimme erittäin **iloisia**, kun kirjeenvaihtaja jatkaisi samaa luetteloa. **Toisi suomalaisten ilmoille kaikki sellaiset kansallisten laitosten ja kysymysten halveksijat**, jotka pitävät suurempana kunnianaan pitää yllä, kannattaa ja edistää kaikkia **vieraskielisten** hommia, vaan ei vahingossakaan suomalaisia. Lukekaa vieläkin se uutinen mainitusta lehdestä ja **pankaa mieleenne, että sitä luetteloa tullaan jatkamaan.**"

Niin tuokaapa ilmi kaikki sellaiset ryökäleet, jotka toiskielisten kelkkaan ovat antautuneet, jotta voidaan ne panna mustalle listalle, lojaalisuuden nimessä!

Jäämme uteliaina odottamaan mitä näille hairahtuneille uskonveljille oikein tullaan tekemään.

Ehkä tervataan ja höyhennetään että muistaisivat "kansallisen tunnon" tässä maassa vaativan härmäläistä jullikkaa pysymään täydessä pesäerossa noiden kirottujen toiskielisten hommista.

Mitähän presidenttimme sanoisi, jos kuulisi, että veisaaminen sen kirkkokunnan kuorossa, johon hänkin kuuluu, on julistettu rikokseksi niiden suomalaisten porvarien keskuudessa, jotka kehuvat olevansa vilpittömiä amerikalaisuuden harrastajia? Käsittääköhän presidentti niin vilpitöntä amerikalaisuutta? Me kyllä käsitämme.

AUSTRAALIAN UUSI SUURI POIKKIRATA.

Taloudellisella alalla edistyksellisenä maana on Australia jo kauan sitten pannut voimaan valtionomistuksen kaikkiin rautateihin nähden, siten jyrkästi poiketen brittiläisistä ja amerikalaisista yksilöllisyysperiaatteista. Äskettäin on siellä valmistunut uusi rata, joka kulkee tämän laajan maan halki lännestä itään. Koko tuo 1,053 mailin pituinen rata rakennettiin liittovaltion viranomaisten suoranaisella johdolla. Valtio on radan omistaja ja käyttää sitä välittömästi.

Kun otamme huomioon, että tämä poikkirata enimmäkseen kulkee asumattomia seutuja, voimme käsittää ne vaikeudet, mitä sitä rakentaessa oli voitettavana. Työhön ryhdyttiin vasta viisi vuotta sitten, ja tuli rata maksamaan 30 miljoonaa dollaria. Rakentaminen alettiin yhtaikaa molemmista päistä, ja koko ajan olivat nämä kaksi työläisarmeijaa tykkänään hallituksen välittömässä hoidossa niin ruuan ja vedensaannin kuin vaatteen ja asunnonkin puolesta.

Kun ensimäinen postipikajuna pääsi kiitämään Länsi-Australiasta radan itäiseen pääteasemaan saakka, oli se tietysti riemujuhla koko maalle. Radan rakennustapa ja liikkuva kalusto on kerrassaan ensiluokkaista; eritoten hakee makuuvaunujen ylellinen sisustus vertojaan, niissä kun on kylpylaitoksetkin. Teknillisistä syistä on rata kapearaiteinen, ollen kiskojen väli 4 jalkaa 8½ tuumaa.

Edistyä viidessä vuodessa satulakyydistä niin loistaviin makuuvaunuihin, on saavutus, josta jo Austraaliakin voi ylpeillä.

ARVELUTTAVALLA KANNALLA

näyttävät olevan Venäjän taloudelliset asiat, koskapa Englannin parlamentissa on ilmotettu venäläisiä valtiolainoja jo olevan takausmiesten maksettavina. Jotain semmoista saattoi aavistaa heti tsaariuden kukistettua, kun Nikua täytyi ruveta niin tarkasti vartioimaan ja kuljettelemaan maanäärestä toiseen. Eikö ole enää maassa nuoraa, ajattelimme, senvertaa että isäntää kunnolla hirteen saataisiin?

Eivätkä asiat näytä siitä paranneen. Nyt tulee tieto vanhan tuttavamme Purischkevitsin kohtalosta. Tämä jokaisessa duuman istunnossa ilveillyt mustasotnialainen marakatti — se, joka bobrikoffilaisaikana duumassa rääkyi: "Finis Finlandiae" — joutui kiinni osanotostaan aseelliseen vastavallankumousyritykseen ja siitä tuli vallankumouksellisen oikeuden tuomittavaksi. Hänet kuuluu nyt tuomitun neljäksi vuodeksi pakkotyöhön, mutta tuo lurjus luvataan vapauttaa vuoden kuluttua, jos pysyy erillään poliitillisesta toiminnasta.

Me emme ole verenhimoisia — ja siksipä me vain haluaisimme lähettää parasta käärenarua mitä Astoriasta saa, sen verran kuin sitä tarvitaan yhden Purischkevitsin pidättämiseksi politiikkaan sekaantumasta.

MIKSI IHMISET SAIRASTUVAT.

Eräs aikakauslehti vastaa tähän kysymykseen seuraavalla omintakeisella tavalla:

Ihmiset sairastuvat sentähden, kun syövät liian paljon ja liian kiireesti, nielevät ruokansa pureksimatta sitä riittävästi; kun iltasin valvovat liian myöhään ja aamusin nukkuvat liian pitkään; kun pitävät liian tiukasti istuvia vaatteita, jotka haittaavat verenkiertoa; kun käyttävät liian ahtaita ja liian ohkasia jalkineita; kun liikkuvat liian vähän ulkoilmassa; kun eivät huolehdi käsiensä ja jalkojensa lämpiminä pitämisestä; kun eivät kyllin usein pese koko ruumistaan, pitääkseen ihohuokoset auki; kun ovat liian lämpimästi puettuja sisällä huoneissa ja lähtevät yökylmään tansseista y.m. seuroista liian keveästi puettuina; kun hankkivat itselleen liian paljon turhia suruja ja huolia; kun luulottelevat olevansa sairaita ja antautuvat kaikenlaisten puoskarien hoidettaviksi siihen asti, kunnes todella tulevat sairaiksi.

Saippuan puutteessa

voi sotiva Europa lohduttaa itseään sillä, että mailma on vuosituhansia pysynyt pystyssä ilman saippuaa, tulipa aikoihin melkoisen hyvästi. Vanhassa testamentissa tosin puhutaan jonkunlaisesta "saippuasta", mutta sillä ei tarkoteta muuta kuin kasviksia polttamalla saatua tuhkaa. Saippuan nimi sille on vain raamatun-kääntäjien erehdyksestä johtunut kohteliaisuus. Kreikan korkea sivistys ei tiennyt mitään saippuasta. Ei Rooman mahtava mailmanvaltakaan tuntenut saippuaa, ennenkuin vasta Pliniuksen aikoina, ensimäisellä vuosisadalla meidän ajanlaskumme. Vanhat sivistyskansat käyttivät saippuan sijasta oliiviöljyä.

KUN ROIKKUVAT SILLÄ VÄLILLÄ.

Ei mikään työläisryhmä ole joutunut sodan takia niin pahoin kärsimään kuin puotilaiset. Tämän selittää Detroit Labor News seuraavasti:

"Useimmat puotipalvelijoista eivät halua yhtyä työväen unioihin siitä syystä, että silloin voitaisiin luulla heitä tosiaan työläisiksi. Sitäpaitsi on heillä mielessä päästä jolloinkin oman liikkeensä omistajiksi. Siihen mennessä he tyytyvät työskentelemään alhaisemmalla palkalla kuin mitä maksetaan tavalliselle ulkotyöläiselle. Jos he heräisivät vaatimaan parempia palkkoja järjestäytymisen avulla, voisivat he ostaa liikkeen omakseen paljoa pikemmin."

Ovimiehet, siivoojattaret, tavaroitten kotiinajajat ja ikkunainpesijät,

ORJAMARKKINOILTA

(Jatkoa lauantain numeroon).

Huolimattomuus ilmottelussa ja petolliset tiedonannot pahentavat asemaa.

Liiottelu tarvittavien työläisten lukumäärään nähden, ja epävarmuus siinä milloin työläisiä tarvittaisi, sekä samanlaisten ilmotusten uusiutuminen varsinkin hallituksen työssä, saavat aikaan sekaannusta työväestönhankintakysymyksessä, kuten seuraavat esimerkit osottavat:

New Yorkin valtion teollisuuskomissionin työnvälitystoimisto ilmottaa marrask. 1 p:nä, 1917: "New Yorkin sanomalehdet julkasivat (nähtävästi laivastohallituksen valtuuttamina) tiedonannon, että Port Newarkin pääteasemilla tarvittiin 12,000 työläistä. Valtion työnvälitystoimiston erikoistarjous hankkia tarvittava määrä työläisiä paljasti kuitenkin, että siellä ei tarvittu ollenkaan työläisiä, vaan että siellä päinvastoin kiellettiin päivittäin työ suurilta joukoilta ja työnhakijain listalla oli vielä tuhansia tarjokkaita. Tällaiset harhaanjohtavat tiedonannot aiheuttavat suuren ajanhukan ja työläisille turhia yrityksiä pysyväisen työpaikan hankkimisessa. Edelleen ne aiheuttavat tyytymättömyyttä ja saavat työläiset jättämään työpaikkansa siinä luulossa että vallitseva työväestön puute tarjoaa heille tilaisuuden saada toisen työpaikan paremmalla palkalla. Sellaisessa työpaikkojen etsinnässä kulutetaan paljon työvoimaa ja niin lisätään sitä nähtävästi vallitsevaa työväestön puutetta". Yhdysvaltain Civil Service Commission ilmottaa lokakuun 31 p:n "Virallisissa tiedonannoissa" että hallitusvirastoissa Washingtonissa tarvitaan 10,000 kone- ja pikakirjottajaa kumpaakin sukupuolta, joille maksetaan 1,000—1,200 dollaria palkkaa vuodessa. Tätä lausuntoa seurasi muutaman päivän kuluttua Kansallisen Puolustusliiton naisten valiokunnan esimiehen kehotus, jossa nuoria naisia pyydettiin valmistautumaan kone- ja pikakirjureiksi niin pian kuin mahdollista. Ilmotuksessa ei mainittu mitään siitä, milloin nämä 10,000 työläistä tarvittaisiin. Tosiasia on, että niitä ei tarvita kaikkia yhtaikaa, eikä sitäkään, milloin joku määrätty joukko tarvitaan, ole vielä ilmotettu. Edelleen, asuntosuhteet Washingtonissa ovat sellaiset että yhdenkään nuoren naisen ei pitäisi sinne mennä, ellei jo etukäteen ole hankkinut siellä asuntoa itselleen, eikä hallituskaan ole vielä tähän mennessä ryhtynyt mihinkään toimenpiteisiin varatakseen asuntoja palvelukseensa liittyville konttorityöläisille. Tätä kirjottaessa ilmestyvät aamulehdet kertovat saman jutun, jossa New Yorkin valtion Civil Service Commission kuuluttaa viittä tuhatta kone- ja pikakirjuria Washingtoniin. Sellainen juttu ei hyödytä mitään muuta kuin tekee mahdolliseksi puhua enemmän siitä työväestön puutteesta, jolle sanomalehdistö on kohdistanut niin suuren huomion. Laivasto-osaston toimesta otettiin unioitten kanssa tehdyn keskinäisen sopimuksen mukaan listalle kaikkien niiden työläisten nimet, jotka olivat halukkaat antautumaan hallituksen palvelukseen, vaikka usea niistä olikin vielä toimessaan. Ja sillä listalla oli paljon sellaisia miehiä, joiden työpaikoille kuulutettiin tavalliseen tapaan työläisiä kuukausimääriä, jääden tarjokkaat epävarmuuteen siitä kuka tarvitaan palvelukseen, tai oliko työtä ollenkaan saatavissa. Postilaitoksen työläisten kansallisjärjestön sihteeri on antanut seuraavan lausunnon: "Postilaitoksen virkailijat näyttävät menettelevän ikäänkuin olisivat sellaisessa käsityksessä, että työläisiä on saatavissa rajaton määrä ottamaan niiden paikat jotka kyllästyneinä jättävät työnsä. Mistään 'työväestön puutteesta' ei tarvitsisi puhua, jos laitoksen virkailijat antautuisivat yhteistoimintaan järjestyneitten työläisten kanssa, ja koettaisivat saada palvelukseen tulon hiukan houkuttelevammaksi, ylennykset varmemmiksi, korkeimman palkkataksan suhteellisesti korkeammaksi (nykyisen se on sama kuin kymmenen vuotta sitte), ja järjestäisivät sitten ett, jotain muutakin kuin rikkatunkio odottaa sellaisia työläisiä jotka vanhuuden takia käyvät työkyvyttömiksi."

Maanviljelystöissä yleensä vallitseva tilanne ei ole sen vertaa tavallisuudesta poikkeava, että se antaisi aihetta mihinkään erikoiseen valitukseen työväestön puutteesta. Californian siirtolais- ja työväestön asuntokomissionin puheenjohtaja ilmottaa: "Jo kuukausien ajan olemme kuunnelleet kaikenlaisia yleisiä valituksia mukaan vallitsevasta työväestön puutteesta tässä valtiossa. Mutta yhtään sellaista lausuntoa eivät tue tosiseikoille perustuvat todistukset." Portlandin, Ore., kaupungin kunnallinen työnvälitystoimisto ilmottaa voivansa vakuuttaa, ettei se ole mihinkään aikaan viime vuoden ajalla ollut kykenemätön täyttämään tarjottua työpaikkaa, milloin olosuhteet siellä vain ovat olleet ollenkaan siedettävät. Mitään työväestön puutetta ei ole, sanotaan samassa tiedonannossa. New Jerseyn työkomissioneri ilmoitti marraskuun 4 p:nä, että "toimisto voi hankkia työvoimaa maatiloille mihin hyvänsä kauntiin koko valtiossa. Maanviljelijät voivat saada niin paljon miehiä kuin tarvitsevat. Toimisto saa päivittäin kolmestasadasta neljäänsataan työnhakuanomukseen, mutta maanviljelijäin pitää kyetä antamaan työläisilleen kunnolliset asunnot, maksaa heidän vaatimansa palkan ja kuletuskustannukset." North Yakimasta, Wash., ilmotetaan: "Humalanpoiminnan aikana oli täällä liiaksikin työvoimaa tarjolla; työläisiä narrattiin tänne petollisilla lupauksilla." Utahista ja useista sen rajavaltioista ilmottavat liiton järjestäjät, että sikäläisillä s o k e r i j u urikasviljelyksillä on tänä vuonna käytetty japanilaista ja meksikolaista työvoimaa valkorotuisen asemasta. Albionista, N. Y., tulee tieto, että maanviljelijät ja kannutuslaitokset voivat saada työvoimaa niin paljon kuin tarvitsevat. Ja Oklahomassa ilmotetaan olevan riittävä määrä sekatyöntekijöitä saatavissa. Viljankorjuutyöläisten saannin suhteen sanotaan Työviraston kertomuksessa: "Melkein jokaisesta valtiosta tulleet tiedonannot kertovat että työväestön hankintaa viljankorjuun aikana on hoidettu huolellisesti ja kyvykkäästi. Ei mistään ole ilmotettu, että mitään viljaa olisi jäänyt korjaamatta työvoiman puutteen takia." Kirjelmässään lokakuun 6 p:ltä lausuu maanviljelysministeri: "Maanviljelysviraston toimenpiteitä maatöissä tarvittavan työväestön hankkimiseksi on suuresti lisätty, ja piakkoin pidetään eri valtioissa toimivien asiantuntevien maanviljelysneuvonantajien kokous jossa pääasiallisena kysymyksenä tulee olemaan suunnitelmien laatiminen tulevaa kesää varten." Työministerin apulainen on antanut seuraavan lausunnon: "Vuodenajottain tarvittava maanviljelystyövoima voidaan suuressa määrässä saada poikain työreservin kautta, jota työvirasto käyttää apunaan, saadakseen yli kuudentoistavuotiaat pojat maanviljelystöihin."

Vuosittainen maanviljelystyö, johon sisältyy kaksi kiireellistä toimintakautta ja kaksi työttömyyskautta, esiintyy samanlaisena pulmana kaikkialla koko maassa. Ja aivan viime aikoihin saakka on yksityisten maanviljelijäin omaksi asiaksi jäänyt pulasta suoriutuminen. Siitä syystä ovat heidän valituksensa työvoiman puutteesta uusiutuneet kaksi kertaa vuodessa.

Työvoimavarastot eivät ole vähenneet.

Pintapuoliset tilastotieteilijät ovat suuressa määrässä vastuunalaisia siitä vallallaolevasta ajatuksesta, että työvoimasta todellakin olisi puutetta. Niiden väitteet perustuvat sille, että kolmen vuoden kuluessa on siirtolaisvirran katkeamisen kautta työvoima vähentynyt puoli miljoonaa työläistä vuodessa, armeijaan on liittynyt miljoona miestä, ja sotatarveteollisuuden palveluksessa on tavattoman paljon työläisiä. Tämän numeroille perustuvan väitteen täytyy kuitenkin antautua toisen tosiseikoille perustuvan väitteen edessä. Nämä pintapuoliset tilastotieteilijät eivät ota huomioonsa, miten paljon työläisten kysyntä on vähentynyt useilla aloilla, kuten esim. rakennusalalla, vaatetusteollisuudessa ja kuletusliikenteessä, ja edelleen ne jättävät pois laskuistaan tärkeimmän kaikista: väkilukutilastot. Joka vuosi täyttää lähes miljoona poikasta viidennentoista ikävuotensa, ja 15—20 ikävuosien välillä on noin kahdeksan miljoonaa nuorukaista jotka ovat valmiit työhön. Työviraston arvioiden mukaan oli noin kaksi miljoonaa työläistä työttömänä. New Yorkin valtion työnvälitystoimiston hoitaja selittää, että vaikka vietäisi kolme miljoonaa miestä sotaväkeen, niin työvoimasta ei sittekään tulisi puutetta, sekä että väite siitä että asevelvollisten ottaminen olisi vakavasti vähentänyt maan työvoimavarastoja, on aivan mieletön, koska esim. New Yorkista, jossa on kolme miljoonaa työläistä, ei sotapalvelukseen ole joutunut sataatuhattakaan; koko valtiosta on arvannoston kautta otettu ainoastaan 60,000 miestä.

Työläisten asemassa on tapahtunut vain pieni parannus.

Se mitä työläisten olosuhteissa on tässä maassa todellisuudessa tapahtunut, on ollut ainoastaan pieni käänne parempaan päin; työväestö on saanut hiukan suuremmat mahdollisuudet valita niitä suhteita joiden alaisena se on pakotettu työskentelemään, joten varsinaiset taloudellisten olojen orjat ovat muuttuneet suhteellisesti vapaammiksi ihmisiksi.

Viisi, tai kolmekin vuotta sitte maahan tullut siirtolainen on hyvässä määrässä amerikalaistumassa. Väkiluvun kasvun vaikutuksesta muuttuu uusi työläinen amerikalaiseksi. Ja tämä työvoima kieltäytyy nyt tekemästä kaikkein vastenmielisintä työtä mahdollisimman huonoissa olosuhteissa, sellaisissa joissa pennittömät, vasta saapuneet siirtolaiset olivat pakotetut työskentelemään, ja joiden keskuudessa sattui huomattava osa niistä 35,000—40,000 tapaturmaisesta kuolemasta ja paristasadastatuhannesta vakavammasta teollisuustapaturmasta, joita täällä vuosittain tapahtuu. Vierassyntyiset työläiset eivät tyydykään enään asumaan kaikenlaisissa epäterveellisissä teollisuuskylissä, joissa ei ole mitään sivistyslaitoksia, ei kirkkoja, ei likaviemärilaitoksia, ei mitään mahdollisuuksia kodin perustamiselle, vaan ainoastaan osa-aikaista työtä ja palkkaorjuutta. Nuoret amerikalaiset kieltäytyvät myöskin tekemästä niitä kuumia, likaisia, raskaita ja vaarallisia töitä, joita tähän saakka on teetetty tietämättömillä ulkomaalaisilla. Koko tämän laajan työväenluokan keskuudessa on ammattiliikkeen aatteenlevitystyö voittamassa alaa ja siitä on työnteettäjäluokka tietoinen.*)

Häikäilemättömimmät työnteettäjät ovat nostaneet huudon työväestön puutteesta, voidakseen särkeä uniot, jatkaakseen naisten työpäivää pitemmäksi kuin naisille on soveliasta ja saattaakseen suuret joukot alaikäisiä lapsia palkkatyöläisten joukkoon. "Minun kokemukseni," kirjottaa muuan Amerikan suurimman y-

---

*) Suuremmassa määrässä kuin ammattiliikkeen aatteenlevitystyö, on sosialistinen ansaitseva kiitoksen siitä, että täkäläinen huonoimmissa oloissa ja alhaisimmilla palkoilla työskennellyt sekatyöläisten joukko on heräämässä vaatimaan oikeuksiaan. Ammattiliikkeen puhujat eivät asessakaan tapauksessa pyri vaikuttamaan muuhun kuin ammattitaitoiseen työväestöön. — Toim.